

# Daniels bok – nummer åttien

## *Avsløring av den historiske revisjonismen i laodikeisk adventisme: En undersøkelse av kontroversen om det daglige*

Jeff Pippenger  
2024-02-14

Å resonnere fra årsak til virkning er verdiløst dersom man definerer virkningen feilaktig, slik det er blitt gjort av laodikeiske adventisthistorikere som belærende uttaler seg om omstendighetene og personlighetene knyttet til Generalkonferansen i Minneapolis i 1888. Den inspirerte kommentaren identifiserer begivenheten som en gjentakelse av Korahs, Datans og Abirams opprør, som var motivert av den dom som påla dem å vandre i ørkenen i førti år inntil de døde. Den samme dom var blitt uttalt over den laodikeiske adventismen.

Opprøret innbefattet hemmelige rådslagninger, hvor opprørerne var rammet av en så ytterliggående laodikeisk blindhet at den hindret dem i å forstå at Gud var klar over deres planlegging bak lukkede dører og deres opprør. Slik som Korah, Datan og Abiram skjulte seg i sine telt og la sine planer og spredte sitt opprør mot Moses, slik skjulte også oldtidsmennene fra 1888 seg bak de lukkede dørene i sine hus for å legge planer mot søster White, hennes sønn og de utvalgte budbærerne. Fra dette tidspunkt skulle søster White, Jones og Waggoner angripes.

Adventismens fire generasjoner vokste gradvis i sitt opprør, slik det er fremstilt i Esekiel kapittel åtte. Billedkamrene i det fysiske tempelet og i mennesketempelet var blitt gjennomtrengt av onde innbilninger, og spiritualismen hadde slått seg ned over de eldste mennene som var utnevnt til å beskytte folket. I tiden frem mot 1888 kastet de eldste mennene først tvil over Bibelens autoritet og deretter over Profetiens Ånd, og i 1884 opphørte de åpne synene. Kelloggs panteistiske spiritualisme begynte å gjøre sitt inntog i historien forut for 1888, og 1888 markerer ankomsten av den andre generasjonen. Adventisthistorikerne har kanskje ikke nedtegnet det faktiske historiske vitnesbyrdet om opprøret som kom til uttrykk på møtet, men ifølge inspirasjonen hørte de himmelske Vekterne «hvert ord og nedtegnet» «ordene i himmelens bøker».

Opprøret som ble fremstilt ved Esekiels «hemmelige billedkamre», representerte et angrep på de sanne grunnvollene. Det representerte et angrep på profetinnen og de utvalgte budbærerne, og det markerte spiritualismens ankomst. I den generasjonen skulle det neste store angrepet bli utført av Satan mot selve grunnvollen i William Millers grunnvoller.

Miller bygde rammen for alle sine profetiske anvendelser på forståelsen av at de to ødeleggende maktene i Daniel kapittel åtte, vers tretten, representerte hedenskapet etterfulgt av pavedømmet. I 1901 gjeninnførte Lewis Conradi, en leder innen laodikeisk adventisme i Tyskland, det falne protestantiske synet at «det daglige» i Daniels bok representerte Kristi helligdomstjeneste.

I den historiske perioden som fulgte etter møtet i Minneapolis i 1888, tiltok spiritualismen hos lederen for helsearbeidet, og fremmedgjøringen mellom lederne fortsatte, idet ettervirkningene av forkastelsen av budskapet fra Jones og Waggoner fortsatte å tære på dem. Ved begynnelsen av det

nye århundret tok W. W. Prescott, en laodikeisk adventistleder som hadde mottatt teologiske kvalifikasjoner fra den frafalne protestantismens skoler, opp den sataniske kappen for å fremme Conradis syn på «det daglige», og som alltid er tilfellet, «seierherrene skriver historien».

De hellige engler nedtegnet den sanne historien, men det laodikeiske adventismen frembrakte et historisk standpunkt i striden om forkastelsen av den millerittiske forståelsen av «det daglige», som etterlater enhver av de «ulærde» i den laodikeiske adventismen i den tro at definisjonen av «det daglige», som søster White identifiserte som noe som kom fra «engler som ble drevet ut av himmelen», faktisk er en sann lære. I de tidlige årene av det tjuende århundre gikk W. W. Prescott i spissen for å utgi en publikasjon med tittelen The Protestant. Hele publikasjonens premiss var å lære at Millers forståelse av «det daglige» var feilaktig, og at det frafalne protestantismen, hvor han hadde oppnådd sine teologiske kvalifikasjoner, hadde rett i å tilordne Kristus et satanisk symbol. I denne historien slo A. G. Daniells (Generalkonferansens president) seg sammen med Prescott i det sataniske angrepet mot sannheten, til tross for at søster White direkte hadde stadfestet Millers syn på «det daglige» som korrekt.

«Herren viste meg at 1843-diagrammet var ledet av hans hånd, og at ingen del av det skulle forandres; at tallene var slik han ville ha dem. At hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den før hans hånd ble tatt bort.

«Deretter så jeg med hensyn til «det daglige» at ordet «offer» var tilføyd av menneskelig visdom, og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelsen av det til dem som forkynte domstimens rop. Da det var enhet, før 1844, var nesten alle forent om den rette forståelsen av «det daglige»; men siden 1844, i forvirringen, er andre oppfatninger blitt antatt, og mørke og forvirring har fulgt.» Review and Herald, 1. november 1850.

På den tiden da Prescott og Daniells angrep sannheten om «det daglige», representerte Prescott og Daniells et mindretallssyn i saken, og Søster Whites råd til de to mennene under striden var at de burde tie, selv om hun uttrykte det i mer diplomatiske vendinger, slik som «i stillhet er deres visdom». Da hun refset dem for deres falske syn, understreket hun også at emnet «det daglige» ikke skulle gjøres til et prøvespørsmål. De historiske revisjonistene, hvis revisjonisme er en historisk metode som tilskrives å ha sin begynnelse i den katolske kirkes jesuittorden, har brukt hennes uttalelser om at «det daglige» ikke skulle gjøres til et prøvespørsmål, for å hindre en ærlig vurdering av læren. De gir en uriktig fremstilling av hennes uttalelser, for de utelater ufravikelig at når hun rådet mot å skape uro omkring emnet «det daglige», kvalifiserte hun alltid sine uttalelser med formuleringer som «på dette tidspunkt» eller «under de nåværende omstendigheter».

Som profetinne søkte hun å holde tilbake en tiltagende strid som stod på randen av å forårsake en stor splittelse i kirken som helhet, fremkalt av en minoritet av personer som mente at fordi de var ledere, hadde de myndighet til å fremme hva enn de selv fastsatte som sannhet. Og Herren holdt, gjennom hennes innflytelse, Satans verk i tømme inntil hun døde. Så, i 1931, ble et nytt fremstøt for å forkaste sannheten om «det daglige» forsøkt, og til sist gjennomført. I dag er den sanne forståelsen av definisjonen av «det daglige» minoritetsforståelsen i laodikeisk adventisme, og under de nåværende omstendigheter er «det daglige» nå helt visst et prøvespørsmål.

Da flertallsoppfatningen fastholdt den sanne forståelsen, var det ikke en prøve; men når enhver sannhet blir definert som villfarelse, da er det en prøve. Da samlingen av manuskripter med tittelen Manuscript Releases ble utgitt på 1980-tallet, eller der omkring, ble det da erkjent en artikkel som er like direkte i sin motstand mot Prescotts og Daniells' syn på «det daglige», som hennes tilslutning til Millers syn.

«På dette stadiet av vår erfaring skal vi ikke la våre sinn bli dratt bort fra det særlige lys som ble gitt [oss] til å overveie ved den viktige samlingen under vår konferanse. Og der var bror Daniells, hvis sinn fienden arbeidet på; og ditt sinn og eldste Prescotts sinn ble bearbeidet av de engler som ble utstøtt fra himmelen. Satans verk var å avlede deres sinn, slik at prikker og smådetaljer skulle bli ført inn, noe Herren ikke inspirerte dere til å føre inn. De var ikke vesentlige. Men dette betydde meget for sannhetens sak. Og de tanker deres sinn næret, dersom dere kunne bli dratt bort til prikker eller smådetaljer, er et verk uttenkt av Satan. Å rette på småting i de skrevne bøker, antar dere, ville være å utføre et stort verk. Men jeg er pålagt: Taushet er veltalenhet.»

«Jeg skal si: Stans deres feilplukking. Dersom denne hensikten fra djevelen bare kunne gjennomføres, da synes det for dere at deres gjerning ville bli betraktet som høyest vidunderlig i sin utforming. Det var fiendens plan å få alle de angivelig forkastelige trekkene fram der alle slags sinn ikke var enige.»

«Og hva så? Nettopp det verk som behager djevelen, ville finne sted. Det ville bli gitt en fremstilling til dem som står utenfor, ikke av vår tro, men nettopp av det som ville passe dem, og dette ville utvikle karaktertrekk som ville skape stor forvirring og oppta de gylne øyeblikk som med nidkjærhet burde brukes til å bringe det store budskap fram for folket. Fremstillingene om ethvert emne vi har arbeidet med, kunne ikke alle være samstemmige, og resultatet ville bli å forvirre både troendes og ikke-troendes sinn. Dette er nettopp det som Satan hadde planlagt skulle finne sted — alt som kunne opphøyes til å framstå som uenighet.»

«Les Esekiel, kapittel 28. Her foreligger nå et stort verk, hvor fremmede ånder kan opptre. Men Herren har et verk som skal gjøres for å frelse fortapte sjeler; og de plasser som Satan, i forkledning, kunne fylle, idet han bringer forvirring inn i våre rekker, dem vil han fylle til fullkommenhet, og alle disse små forskjellene vil bli forstørret, fremtredende.»

«Og det ble vist meg helt fra først av at Herren verken hadde gitt eldste Daniells eller Prescott byrden for dette arbeidet. Skulle Satans listige anslag få komme inn, skulle dette «daglige» være en så stor sak at det ble brakt inn for å forvirre sinnene og hindre verkets fremgang i denne viktige tiden? Det burde ikke skje, hva det enn måtte være. Dette emnet bør ikke innføres, for den ånd som da ville bli brakt inn, ville være avvisende, og Lucifer overvåker hver bevegelse. Sataniske redskaper ville begynne sitt verk, og det ville bli brakt forvirring inn i våre rekker. Du har intet kall til å lete opp meningsforskjeller som ikke er et prøvende spørsmål; men din taushet er veltalenhet. Jeg har hele saken klart for meg. Om djevelen kunne innvikle noen av våre egne i disse emnene, slik han har foresatt seg å gjøre, ville Satans sak seire. Nå er det arbeidet som uten opphold skal tas opp, og det skal ikke gis uttrykk for noen [menings]forskjell.»

«Satan ville inspirere de menn som har gått ut fra oss, til å forene seg med onde engler og sinke vårt arbeid ved uviktige spørsmål, og hvilken glede [det] ville være i fiendens leir. Slutt dere sammen, slutt dere sammen. La enhver uoverensstemmelse bli begravet. Vårt arbeid nå er å vie all vår legemlige kraft og all vår hjerne- og nervekraft til å rydde disse uoverensstemmelsene av veien, så alle kommer i harmoni. Dersom Satan med sin store uviede visdom kunne få lov til å få det minste feste, [ville han fryde seg].»

«Da jeg nå så hvordan dere arbeidet, tok mitt sinn hele situasjonen inn, og også følgene dersom dere skulle gå videre og gi de partene som har forlatt oss den minste anledning til å bringe forvirring inn i våre rekker. Deres mangel på visdom ville være nettopp det Satan ønsker. Deres høylytte forkynnelse var ikke under Den Hellige Ånds inspirasjon. Jeg ble pålagt å si dere at deres leting etter feil i de skrifter som er skrevet av menn som har vært ledet av Gud, ikke er inspirert av Gud. Og dersom dette er den visdom som eldste Daniells ville gi folket, så gi ham på ingen måte en offisiell stilling, for han kan ikke slutte fra årsak til virkning. Deres taushet om dette emnet er deres visdom. Alt som består i å lete etter feil i publikasjonene til menn som ikke lenger er i live, er ikke det arbeid Gud har gitt noen av dere å gjøre. For dersom disse mennene — eldste Daniells og Prescott — hadde fulgt de anvisninger som ble gitt for arbeidet i byene, ville mange, svært mange, ha blitt overbevist om sannheten og omvendt, dyktige menn som [nå] er i stillinger hvor de aldri vil bli nådd.»

«Hele verden skal betraktes som én stor familie. Og når dere har en slik kunnskapens kilde å øse av, hvorfor har dere da latt verden gå fortapt i årevis med de vitnesbyrd som er gitt av vår Herre Jesus Kristus? Sann religion lærer oss å betrakte hver mann og hver kvinne som et menneske som vi kan gjøre godt mot.

«Dette har stått på trykk i mange år: «Et avbalansert sinn», vitnesbyrd til eldste Andrews. Sinnet kan oppøves til å bli en kraft til å vite når en skal tale, og hvilke byrder en skal ta opp og bære, for Kristus er din lærer. Og jeg fryktet meget for deg [da jeg så deg] opphøye din visdom og følge en kurs som ville føre inn meningsforskjeller. Herren kaller på vise menn som kan tie når det [er] visdom for dem å gjøre det. Dersom du skal være et helt menneske, trenger du helliggjørelse ved Jesus Kristus. Nå er det et arbeid som nettopp er påbegynt, og la visdom bli sett i enhver predikant, i enhver president for [en] konferens. Men her var et arbeid for deg å gripe fatt i for mange år siden, der du var nødvendig for å løfte din røst for nettopp dette arbeid. Kristus gav hele sitt folk særlige anvisninger om hva de skal gjøre og de ting de ikke skal gjøre. Og det er bare en kort tid tilbake for oss til å virkeliggjøre Herrens rettferdighet. Du kan forstå Herrens vei. Jeg så din hensikt om å føre tingene etter ditt eget påfunn etter at du var blitt innsatt som president. Du hadde tenkt at du ville gjøre vidunderlige ting, noe som ville være et arbeid Gud ikke hadde lagt i dine hender å gjøre. Nå er ditt arbeid ikke å undertrykke, men å avhjelpe enhver nød så langt det er mulig, dersom Herren har antatt deg til tjenesten. Men du har meget tidlig gitt bevis på at visdom og helliggjort dømmekraft ikke er blitt åpenbart av deg. Du brakte fram saker med kraft som ikke ville bli mottatt med mindre Herren skulle gi lys.»

«Jeg er blitt undervist om at slike forhastede handlinger ikke burde ha vært foretatt, slik som å velge deg til konferensens president enda et år. Men Herren forbyr flere slike forhastede avgjørelser inntil saken er lagt frem for Herren i bønn; og ettersom det budskap er kommet til

deg at Herrens verk, som hviler på presidenten, er et høyst alvorlig ansvar, hadde du ingen moralsk rett til å fare frem slik du gjorde i spørsmålet om «Daglig» og tro at din innflytelse ville avgjøre spørsmålet. Der var eldste Haskell, som har båret de tunge ansvar, og der er eldste Irwin og flere menn jeg kunne nevne, som har de tunge ansvar.»

«Hvor var deres respekt for de eldre menn? Hvilken myndighet kunne dere utøve uten å ta med alle de ansvarlige mennene for å overveie saken? Men la oss nå undersøke saken. Vi må nå på ny overveie om det er Herrens dom, i lys av det arbeid som er blitt forsømt, å vise deres nidkjærhet ved å føre arbeidet videre enda et år. Dersom dere skulle føre arbeidet videre enda et år med den hjelp som skal slutte seg til dere, burde det finne sted en forandring i dere og i eldste Prescott. Og ydmyk deres egne hjerter for Gud. Herren vil måtte se hos dere et uttrykk for en annerledes erfaring, for dersom noen gang menn trengte å bli omvendt på ny i denne tid, så er det eldste Daniells og eldste Prescott.»

«Sju menn bør utvelges som er menn med visdom og som gjennom virkningen av Guds nåde [gir] bevis [på] en omvendelse på ny. For at noen menn skulle være så forblindet at de ikke kan resonnerer fra årsak til virkning, slik at de ville se bort fra de menn som har båret arbeidets ansvar, og disse konferansepresidentene, [at] menn [som] har båret arbeidet i over to år skulle tilsidesettes, og en slik forhastet følge finne sted at menn ville forsømme selve det arbeidet som i årevis har vært holdt fram for dem — arbeidet i byene — og ingen, eller bare meget liten, oppmerksomhet [bli] gitt de gamle menn til råd, men forkynne de ting de velger å gi folket, bærer sitt eget vitnesbyrd om hvor utrygt det er å betro menn et så stort og vidunderlig verk.»

«Kristus er ikke død. Han vil aldri tillate at Hans verk blir ført videre på denne underlige måten. La bøkene være i fred. Hvis noen forandring er nødvendig, vil Gud sørge for at det i den forandringen er samsvar, men når et budskap er blitt betrodd mennesker med de store ansvar som er innbefattet, krever [Gud] trofasthet som virker ved kjærlighet og renser sjelen. Eldste Daniells og Prescott trenger begge omvendelse på ny. Et underlig verk er kommet inn, og det er ikke i harmoni med det verk Kristus kom til vår verden for å utføre; og alle som virkelig er omvendt, vil gjøre Kristi gjerninger.»

«Vi er alle [kalt] til å utføre det verk som skal herliggjøre Faderen. Vi er kommet til krisen — enten å bli dannet etter Jesu Kristi karakter nettopp i denne forberedelsestid, eller ikke forsøke [det]. Eldste Daniells, [De skal ikke] føle Dem fri til å la Deres røst lyde høyt, slik De har gjort under lignende omstendigheter. Og forstå at presidenten for en konferanse ikke er en hersker. Han arbeider i forbindelse med de vise menn som innehar stillingen som presidenter, som Gud har godkjent. Han har ikke frihet til å blande seg inn i det som er skrevet i trykte bøker fra de penner som Gud har godkjent. De skal ikke lenger ha herredømme, med mindre de viser mindre av den herskende, dominerende makt. Krisen er kommet, for Gud vil bli vanæret.»

«Hvordan ser Herren på de ubearbeidede byene? Kristus er i himmelen. Nå skal erkjennelsen være: 'Det finnes ikke noe kongelig herredømme. Og nå er dette verdens krise. Nå er Jeg Makten til å frelse eller til å ødelegge. Nå er tiden da alles skjebne er i Mine hender. Jeg har gitt Mitt liv for å frelse verden. Og "jeg, når jeg blir opphøyd," den frelsende nåde Jeg skal meddele, skal bevise at alle som vil bli formet etter den guddommelige lignelse og være ett med Meg, skal arbeide slik Jeg arbeider med Min gjenløsende nådes kraft.' Den som vil, [han]

skal ta fatt sammen med sine brødre for å gjøre det arbeid som er gitt dem å utføre når de står i ansvarlige stillinger under det råd Herren gir, og søke med største alvor å arbeide i fullkommen harmoni med Ham som elsket verden så høyt at Han gav sitt liv som et fullkomment offer for verdens frelse. Jeg taler til våre predikanter, at når de går inn i arbeidet i våre byer, må det hvile en rolig hellighet over Ordets tjeneste. Vi kan ikke gjøre det rette inntrykk på folkets sinn dersom vi ...»

«Jeg avskriver fra min Dagbok. Sannheten slik den er i Jesus — tal om den, be den, tro hvert ord i dens enkelhet. Hva ville du vinne om feiltakelser blir lagt frem for de menn som er gått bort fra troen og har gitt akt på forførende ånder, menn som for ikke lenge siden var med oss i troen? Vil du stille deg på djevelens side? Gi din oppmerksomhet til de ubearbeidede felter. Et verdensomspennende verk ligger foran oss. Jeg fikk fremstillinger angående John Kellogg.»

«En meget tiltrekkende person representerte de tanker som lå i de plausible argumentene han fremla, tanker som var forskjellige fra den ekte bibelske sannhet. Og de som hungret og tørstet etter noe nytt, fremholdt ideer [så plausible] at eldste Prescott var i stor fare. Eldste Daniells var i stor fare [for] å bli innhyllet i en villfarelse, at dersom disse tankene kunne forkynnes overalt, ville det være som en ny verden. »

«Ja, det ville det, men mens deres sinn således var opptatt, ble det vist meg at bror Daniells og bror Prescott vevde inn i sin erfaring stemninger med et åndelig[istisk] preg og drog vårt folk til vakre stemninger som ville bedra, om mulig, selv de utvalgte. Jeg må med min penn nedtegne [det faktum] at disse brødrene ville se mangler ved sine bedragerske forestillinger som ville bringe sannheten inn i uvisshet; og [likevel] ville de tre frem som [om de hadde] stor åndelig dømmekraft. Nå skal jeg si dem [at] da dette forhold ble vist meg, da eldste Daniells løftet sin røst som en basun i å fremme sine tanker om 'det daglige', ble de etterfølgende resultater framstilt. Vårt folk holdt på å bli forvirret. Jeg så resultatet, og da ble det gitt meg advarsler om at dersom eldste Daniells, uten hensyn til utfallet, på denne måten skulle bli grepet og la seg selv tro at han var under Guds inspirasjon, ville skepsis bli sådd overalt i våre rekker, og vi ville være der hvor Satan ville bringe sine budskap. Fast vantro og skepsis ville bli sådd i menneskers sinn, og underlige avlinger av ondskap ville ta sannhetens plass.»

Manuscript Releases, bind 20, 17–22.

Historien om den andre generasjon viser en opptrapping av opprør. Spiritualismen, representert ved Eskiels billedkamre, illustrerer at «Bror Daniells og bror Prescott vevde inn i sin erfaring tanker med et spiritualistisk preg og drog vårt folk til skjønne forestillinger som, om mulig, ville bedra selv de utvalgte.» Spiritualismen som er knyttet til det falske synet på «det daglige», er symbolet på det som, om mulig, ville bedra selv de utvalgte. Hun knytter sammen spiritualismen i den panteismen som ble fremmet av Kellogg, med Prescott og Daniells' fremstøt for å definere «det daglige» som Kristi tjeneste i helligdommen.

Hun underretter dem om å la bøkene være i fred; med dette tok hun opp det presset som Prescott og Daniells utøvde for å omskrive Uriah Smiths bok, Daniel and the Revelation, for å fjerne hans lære som identifiserte «det daglige» slik Miller identifiserte det. Laodikeas historiske revisjonister, som Jesaja identifiserer som «de lærde», har utført et forunderlig verk blant adventismens ulærde; for

de har forvrengt historiens vitnesbyrd for å få dem med kløende ører og overfladiske studievaneer til å tro at emnet «det daglige» er uviktig, og at Miller tok feil i denne saken. Dette revisjonsarbeidet er en del av det skrapet Miller ble vist som skulle feies bort av mannen med skurekosten, i den tiden da manifestasjonen av Guds kraft i Midnattsropet blir gjentatt.

Vi vil fortsette vår behandling av den andre generasjonen av laodikeisk adventisme i den neste artikkelen.

Budskapet «Gå framover» skal fortsatt høres og respekteres. De skiftende forhold som finner sted i vår verden, krever et arbeid som kan møte disse særegne utviklingene. Herren har behov for menn som er åndelig skarpsindige og klarsynte, menn som er bearbeidet av Den Hellige Ånd, og som visselig mottar manna frisk fra himmelen. For slike sinn lar Guds Ord lyset stråle fram og åpenbarer for dem mer enn noen gang tidligere den trygge vei. Den Hellige Ånd virker på sinn og hjerte. Tiden er kommet da bokrullen gjennom Guds sendebud blir utrullet for verden. Lærere ved våre skoler bør aldri bindes ved at det blir sagt dem at de bare skal undervise i det som hittil er blitt undervist. Bort med disse restriksjonene. Det finnes en Gud som gir det budskap Hans folk skal tale. La ingen predikant føle seg bundet eller bli målt etter menneskers målestokk. Evangeliet må oppfylles i samsvar med de budskap Gud sender. Det som Gud gir sine tjenere å tale i dag, ville kanskje ikke ha vært nærværende sannhet for tjue år siden, men det er Guds budskap for denne tid.» The 1888 Materials, 133.